diuini inuocatione nominis proiecit, moxque dæmone cum purulento expulso sanguine, lætus pater cum sospite filia domum repedauit. Possent autem de hoc sancto plurima admiranda referri, sed studioso est cedendum lectori, vel incredulo auditori, ideoque breui eius memorantes transitum finem cœpto imponamus operi.

Boni ergo certaminis cursu consummato abundantiori supernæ beatitudinis indies æstuabat desiderio, & tãquam cum Paulo diceret, mihi mundus crucifixus est, & ego mundo: funditus curis huius vitæ curabat abrenuntiare, vt in corpore adhuc positus videretur beatam Angelicæ cõuersationis puritatem exercere. Pro defunctorum quoque requie incorruptorum sacramentorum celebrationi solito frequentius inuigilabat. Et quamquam hic labor ei fuisset præcipuus toto tempore sui incolatus, feruentiori tamen studio, & copiosiore votorum numero insistebat tam glorioso operi circa diem sui obitus. Et quoniam diuinitatis prouidentia tum indulgendo, tum verberando operatur salutem sibi obsequentium, & virtutis cumulum eum adeo flagellauit afflictione salutifera, & perdito omnis cibi desiderio, irrepentis morbi dolore eum continuare cogeret, quæ olim sponte exercebat ieiunia solius lymphæ poculo marcido corpori præbente sustentacula. XVI.

Galat. 6.

Missæ sacrificiũ pro defunctis celebrat.

in morbũ incidit.

Interea euoluto anni orbe instabat eius ordinationis dies anniuersarius, in quo solito deuotius quotannis Christo piis insistebat precibus. Quamuis itaque languoris inualescens molestia, fatigati diuinis operibus corporis iam debilitaret præcordia; Spiritu sancto tamen roboratus, à quo totus eius vitæ dirigebatur cursus, cum Apostolicæ dignitatis honore eo die Missarum celebrans sollemnia, [a] Beneuentanos, cum quibus tunc morabatur, gratificæ affabilitatis exhilarauit lætitia. Et hoc fuit vltimum in diuinis sacramentis obsequium, quasi viuificis valedicens mysteriis, quibus semper se præbuerat dignum. Certificatus autem de suæ vocationis termino, Romam se ferri fecit lecticæ vehiculo. In quo itinere sic eum conciliauit diuinitas non solum suis, verumetiam his qui nuper fuerant inimici: vt copiosa manus Normannorum, quam supra retulimus diu cum hoc viro habuisse discidium, totius animi sincerissima deuotione se inuicem præuenirent ad eius obsequium. Et decebat vtique fortissimum defensorem Christianæ religionis, vt regis sui Christi aditurus Palatia deduceretur nobili triumpho victoriæ, præeunte scilicet hostium iam subiugatorum mansuefacta multitudine. Aliquantulum ergo commoratus in Lateranensi Palatio præstolabatur quid de se statueret interni iudicis clementissima dispositio.

a Leo Ost. lib 2. ca. 88. habet, Leonem Papã Beneuenti mansisse vsque ad 12. Martij, inde ab Hunfredo Comite Northmanno Capuam deductum, ibidem 12. dies remoratum Romam reuersum. Vide Bar. anno 1054.

Beatus autem Petrus non immemor diuini sudoris, quo sibi in regendo ouili Ecclesiæ affuerat cooperator, hic vir memorabilis, eum sibi vicinius deliberauit coniungere: vtpote participem futurum magnifici honoris & gloriæ, quam summi Pastoris præeunte gratia Romanæ impertiuit [b] Ecclesiæ. Diutina itaque reuelatione est edoctus, quod non alias eum remaneret carnis resolutio, nisi in loci beati Petri vicini Oratorio. Nec mora gratulabundus super tali visione, seque intelligens vocari diuini respectus miseratione, lectica denuo subuectus Oratorium beati Petri est ingressus. Ibi ex imo cordis fundo lachrymis permanantibus ad Deum extendens puram mentem cum manibus, diutissimè clementiam Domini secretis inuocauit precibus. Dein delatus in vicinam Episcopij domum visitatus est frequentia fideium, summæ dilectionis gratia ad eum confluentium. Quorum pia consideratio perpendens non diutius eum retinẽdum carnis ergastulo, decreuit vt quoniam plures Episcoporum, Abbatum, cæterorumque fidelium confluxerant turbæ, eis præsentibus inungeretur sacri olei liquore. Super quo facto exhilaratus vsquequaq. munitusque Dominici corporis & sanguinis communione, Teutonica lingua, vt testati sunt qui adfuerunt, tali cum Deo locutus est oratione: Miserator Domine omnium redemptor, vnica saluatio, si iudicas expedire oculis tuæ maiestatis, vt adhuc communi vtilitati populorum tuorum inseruiam: merear (oro) celeri medicina tuæ visitationis instantis ægritudinis euadere molestiam. Sin aliud aliquid deliberat tuæ diuinitatis prouidentia, deprecor Domine vt quantocius concedatur mihi exire huius corporis habitacula. Finitis precibus astantes respiciens, singulis pro sibi exhibito obsequio gratias retulit, fessique membra ad requiem componens, tolerabilius solito se dolorem sentire perhibuit. Credidit circumstantium fidelium multitudo mox eum depositurum carnis exuuias: suspiriosisque singultibus proficiscenti animæ, Hoc, inquit, quod nunc agitur differte in horam tertiam diei crastinæ: expectantes quid de me placeat omnipotentiæ Dei. Vigilantiori igitur affectione postero die adfuit hora tertia copiosa fidelium frequentia, & circa horam nonam resolutum carne spiritum, cœlosque petentem, deducunt commendatione deuotissima.

b De obitus sui loco edocetur.

Olij sacri vnctione inungitur, & Eucharistiã percipit.

Excedit è vita.

Affluente autem totius Romanæ plebis multitudine cum summo honore eius celebratæ sunt exequiæ, & sicut ipse disposuerat, sepultus est iuxta beati Pontificis Gregorij altare, ante fores Ecclesiæ. Et merito in decore sepulturæ illi extat coniunctus, quem in diuina religione ac sanctæ Ecclesiæ instauratione est fideliter imitatus. Cuius vitam & sanctitatem quidam breui districho sic est prosecutus:

Eius sepultura.

Victrix Roma dolet, Nono viduata Leone:
*Ex multis talem * non habitura Patrem.*

*vix

Exemptus est autem hic vir magnificus ab huius vitæ laboribus, ætate quinquagenarius, anno incarnationis Dominicæ millesimo quinquagesimo quinto, Leucorum Episcopatus vigesimo octauo, Apostolatus autem sexto. Siquidem Romæ sedit annis quinque, adiectis duobus mensibus & nouem diebus, impleta visione quam supra de reuelatione calicum retulimus. Nam quinque calices ei à beato Petro collati, signabant quinquennale eius vitæ spatium. Reliqui tres sui successoris Victoris triennium: sequens vnus, beatæ memoriæ Frederici in Apostolatu vnius anni cursum. Sed quoniam adhuc restant plurima ad dicendum, quæ ad eius tumbam fiunt diuina pietate miracula, Romanis relinquimus exaranda, in quorum diatim ostenduntur præsentia. Nostrũ est eius merita deuotis precibus exorare, vt viscera pietatis & misericordiæ, quibus in præsenti abundabat vita, nunc in superna positus gloria nobis dignetur aperire: quatinus eius sancto suffragio scelerum nostrorum abruptis nexibus, supernæ mereamur esse participes gloriæ, eo annuente qui in sanctis suis facit mirabilia, à quibus etiam sibi cantatur laus & gratiarum actio in secula seculorum, Amen.

cap. 1. lib 2.

Desiderius Abbas Casinensis, qui fuit postea Romanus Pontifex, victor eius nominis Tertius miracula S. Leonis IX. Papæ, tam quæ viuens, quam quæ post obitum edidit tertio libro dialogorum complexus est: quorum duo, quæ post decessum edidit recitat Bar. an. 1054. Plura de eodem S. Leone IX. Papa eiusdem Baronij tomo passim offendes.

An. 400. DE S. THEOTIMO TOMIENSI IN SCYTHIA EPISCOPO, EX CAP. 25. LIB. 7. HIST. ECCLES. SOZOMENI, INTERPRETE Ioanne Christophorsono

20 April. S. Theotimus ab Hũnis Deus Romanorũ vocatur. Eius miracula

Omiensium & reliquæ Scythiæ ecclesiam gubernabat Theotimus Scytha, vir in philosophia enutrius: quem ob virtutem admirati Hunni Istri accolæ, Barbari, Deum Romanorum appellabant. nam sanè diuinas in eo virtutes experti fuerant. Fertur enim, quod aliquando iter per hanc Barbarorum terram facienti, eadem via obuiam facti sint, qui ad prædationem adequitabant. Lamentantibus igitur eius sociis, perinde vt qui iam iam essent perituri, ille descendens ab equo, orabat: quo facto Barbari, neque

que ipso neque comitibus eius, neque equis, quibus insidebant conspectis, præterierunt. Cùm autem crebris incursionibus Scythas infestarent Hunni, quamuis natura essent feri, tamen ad mansuetudinem conuertit, tum conuiuijs, tum muneribus eos liberaliter excipiens. Qua quidem ex re vir quidam Barbarus eum suspicatus esse opulentum, dolo capere statuerat. parato igitur in hoc laqueo ad scutum alligato, sicut in hostes consueuerat, illi dum colloquitur, sublata dextra funem immissurus erat, tanquam eum ad se & ad contribules attracturus. At verò manus in ipso conatu eleuata, in aëre remansit: nec antea Barbarus ex inuisibilibus istis vinculis liberatus est, quàm alijs pro ipso intercedentibus, Theotimus Deum exorasset. Aiunt porrò, quòd hic in coma nutrienda perseuerârit, & philosophię studium vti cœperat, prosecutus, ac tenui victu vsus sit, sumendique nutrimenti non semper idem, sed in fame atque siti tempus determinauerit.

Interfuit hic Synodo Constantinopolitanæ contra Ioannem Chrysostomum congregatæ, stetitq; à partibus Ioannis, in qua actum de abolendis operibus Origenis, fuitq; de ea re eius sententia, ne Origenis scripta tollerentur, quæ esse sacræ fidei probarentur: in eandem sententiam scripsit S. Hieronymus epist. 75. ad Tranquillin. & S. August. epist. 9. ac denique Gelasius Rom. Pontifex in can de script. authen. apud Gratian. distinct. 15. cap. Sancta Romana. Sententiam eius in Synodo latam habes apud Socrat. lib. 6. cap. 11. & Sozom. lib. 8. cap. 14. Vide notas Bar. in Martyrolog. Rom. hac die.

DE S. MARCELLINO EBREDVNENSI EPISCOPO, VINCENTIO ET DOMNINO SOCIIS, EX MARTYROLOGIO ADONIS, *Gregor. Turon. cap. 69. de Gloria Confess. & Catalog. Petri de Natalibus.*

SANCTVS Marcellinus primus Ebredunensis Galliæ vrbis Episcopus & confessor, diuino iussu cum sanctis socijs Vincentio & Domnino ex Africa veniens, maximam partem Alpium maritimarum, verbo & signis admirandis, quibus vsque hodie refulget, ad fidem Christi conuertit, ita vt baptisterium, quod ipse ad præfatam vrbem condidit, in sacrosanctis Paschalis festi vigilijs, diuina virtute, singulis annis aquis subitis inundetur, & per septem eiusdem solemnitatis dies, gratiâ exuberante permaneat, quod vsque in hodiernum diem ibidem apparet. In eadem ciuitate quieuit in pace, vbi & sepultus est 12. Kalend. Maij. Ad huius sancti sepulchrum lychnus assiduè lumen præbet: sed accensus semel multis noctibus sine vllo additamento perdurat, & plerunque contingit, vt extinctus à vento, diuinitus iterum accendatur. Ex quo oleo plerumque infirmi medicamenta suscipiunt. Venerabiles socij eius apud Diniensium vrbem conditi, gloriosis miraculis commendantur.

20. APR. Ex Adone. Vide Greg. Turon. c. 69 de glor. cõf. Ex Vert. de Natal. Ex Greg. Turon. Ex Adone.

SS. SVLPITII ET SERVILIANI MARTYRVM ACTA EXTANT INTEXTA gestis SS. Martyrum Nerei & Achillei 12. Maij.

AN. 80. 20. APRILIS.

ILLVSTRE MARTYRIVM S. SIMEONIS EPISCOPI *VSTHAZANIS EVNVCHI, ET MVLTORVM ALIORVM, EX HISTORIÆ ECCLESIASTICÆ Sozomeni lib. 2. cap. 8. interprete Iohanne Christophorsono Anglo.

AN. 310. *al. Vstazades.

I. CVM tempore progrediente numerus Christianorum apud Persas vehementer crescerent, adeò vt conuentus agere, & sacerdotes ac diaconos habere cœperint, hæres non mediocriter offendebat animos Magorum, qui velut tribus aliqua aut sacerdotalis stirps successione quadam religionem Persarum inde ferè ab initio administrauerant: Iudæos quoque permagna affecit molestia, qui præ inuidia, naturaliter quodammodo ipsis insita, religioni Christianæ semper infensi esse solent. Et ob eam causam Simeonem, id temporis Seleuciæ & Ctesiphontis, vrbis in Perside primariæ, archiepiscopum cœperunt apud Saporem, tum regem Persarum, accusare, quòd Imperatori amicus esset, quodque ei res Persarum proderet. Quorum calumnijs persuasus Sapores, primò omnium tributis immoderatis eò affligit Christianos, quod ipsorum quamplurimos voluntariam egestatem excolere nôrat. Deinde viris difficilibus & inhumanis illorum tributorum exigendorum potestatem dat: quo & inopia pecuniæ & exactorum feritate coacti, suam religionem aspernari inciperent, de qua vna re summoperè ab eo laboratum est. Post hæc sacerdotes & ministros Dei gladio trucidari, ecclesias dirui, earum thesauros ac monimenta in publicum proferri, & Simeonem, vt regni Persarum & religionis proditorem adduci iubet.

21. APRILIS. Græci in Menolog. 15 Maij. Niceph. l. 1. c. 17. Cassiod. l. 1. c. 2. Bar. an. 343. Voluntaria paupertas Christianorum

II. ITAQVE Magi ope Iudæorum, qui in ea re eos alacri animo iuuabant, ecclesias demoliuntur, Simeonem comprehensum, & catenis ferreis vinctum, ad regem deducunt: qui se ibi & spectatum & strenuum virum præstitit. Nam cùm Sapores eum, vt daretur in quæstionem, introduci iussisset, neque veritus est quicquam, neque regem adorauit. Quare grauiter commotus rex, sciscitatur quid sit causæ, cur iam neutiquam ipsum adoret, cùm antè id fecisset. Cui Simeones: Non antè, inquit, deductus eram ad verum Deum prodendum: & propterea non recusabam debitos honores regi præstare: at iam idem ipsum facere fas non est. Nam iam pro pietate & nostra religione decertaturus venio. Quæ cùm dixisset, iubet rex vt solem adoret. Quod quidem si facere velit, pollicetur se ei multa daturum munera, & in magno honore habiturum. Sin autem detrectet, & illum, & vniuersum Christianorum genus è medio sublaturum minatur. Vbi verò Simeonem neque minis terrere, neque promissis flectere posset, sed virili & constanti animo affirmantem, se nunquam vel solem adoraturum, vel suam ipsius religionem proditurum audiret, iubet in vinculis aliquandiù teneri, ratus, vt videtur, eum velle resipiscere. Quem in carcerem deductum conspicatus Vsthazanes senex Eunuchus, educator Saporis, & in familia regis principem locum obtinens, consurgens, (sedebat fortè pro foribus palatij) eum honorificè salutat. At Simeones verbis illum contumeliosis increpare, & bile incensus, vociferari cœpit: atque auerso vultu ideò præterijt, quòd cùm esset Christianus, paulò antè vi coactus, solem adorauerat. Quare Vsthazanes Eunuchus fundere lachrymas, ingemiscere vestem splendidam, qua erat indutus, exuere, & tanquam homo in luctu constitutus, nigram circumijcere cœpit: pro portis regiæ sedet, lamentatur, plorat cum gemitu, sicque ait: Heu me miserum, qualem erga me Deum fore debeo expectare, quem iamdudum denegauerim? Nam ob hanc causam Simeones, ne verbum mihi loqui dignatus, sic ore auerso properè prætergressus est.

Simeonis constantia. Ducitur in carcerem. Bile hic intelligere eximium quẽdam iustitiæ zelum. Vsthazanis pœnitẽtia.

III. VBI ista resciuit Sapores, illum accersit, rogat causam luctus, & ecqua illi in ædibus obtigisset calamitas. Cui Vsthazanes: In hisce, inquit, ædibus, ô rex, nihil mihi accidit infortunij. Vtinam enim pro eo, quod mihi contigerit, in omnia alia calamitatum genera incidissem: quippe id quidem certè fuisset toleratu multò facilius. Iam verò lugeo, quod maneam in vita, quodque cùm dudum mori debuissem, adhuc tamen solem videam, quem, quò tibi gratificarer, non reuera ex animo, sed specie solum simulata adorauerim: adeò vt vtraque de causa mortem meritus sim: tum quod Christi proditorem, tum quod veteratorem erga te meipsum ostenderim. Quæ cùm dixisset, cœli & terræ opi-

Confessio Vsthazanis.